

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtnā palāta)

2018. gada 13. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Valsts atbalsts – LESD 107. panta 1. punkts – LESD 108. panta 3. punkts – Sabiedriskās raidorganizācijas – Finansējums – Dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru visām pilngadīgajām personām, kuru valdījumā valsts teritorijā ir mājoklis, ir pienākums veikt maksājumu sabiedriskajām raidorganizācijām

Lietā C-492/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Landgericht Tübingen* (Tībingenes apgabaltiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 3. augustā un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 11. augustā, tiesvedībā

Südwestrundfunk

pret

Tilo Rittinger,

Patrick Wolter,

Harald Zastera,

Dagmar Fahner,

Layla Sofan,

Marc Schulte,

TIESA (ceturtnā palāta)

šādā sastāvā: septītās palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], kurš pilda ceturtnās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente), K. Likurģs [*C. Lycourgos*], E. Juhāss [*E. Juhász*] un K. Vajda [*C. Vajda*],

ģenerālvokāts: M. Kampos Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: K. Malaceks [*K. Malacek*] administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 4. jūlija tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – vācu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Südwestrundfunk* vārdā – *H. Kube, Hochschullehrer*,
- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Möller*, pārstāvji,
- Zviedrijas valdības vārdā – *A. Falk, H. Shev* un *C. Meyer-Seitz*, kā arī *L. Zettergren* un *A. Alriksson*, pārstāves,
- Eiropas Komisijas vārdā – *K. Blanck-Putz, K. Herrmann* un *C. Valero*, kā arī *G. Braun*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2018. gada 26. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par LESD 49., 107. un 108. panta, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 11. panta un 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 10. panta, kā arī vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principu interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā, kurā *Südwestrundfunk* (turpmāk tekstā – “SWR”), reģionāla sabiedriska raidorganizācija, ir vērsusies pret *Tilo Rittinger, Patrick Wolter, Harald Zastera, Marc Schulte*, kā arī *Layla Sofan* un *Dagmar Fahner* saistībā ar izpildrakstiem, kurus SWR ir izdevusi, lai piedzītu audiovizuālās licences maksu, kuru šīs personas nebija samaksājušas.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula Nr. 659/1999

- 3 Padomes Regulas (EK) Nr. 659/1999 (1999. gada 22. marts), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108. panta] piemērošanai (OV 1999, L 83, 1. lpp.), 1. pantā ir noteikts:

“Šajā regulā:

- a) “atbalsts” ir visi pasākumi, kas atbilst kritērijiem, kuri noteikti [LESD 107. panta] 1. punktā;
 - b) “pastāvošais atbalsts” ir:
 - i) [...] jebkāds atbalsts, kas pastāvēja pirms Līguma stāšanās spēkā attiecīgajās dalībvalstīs, t.i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, kurš ieviests [pirms Līguma stāšanās spēkā un joprojām ir piemērojams pēc tam];
 - ii) atļauts atbalsts, t.i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, ko atļāvusi Komisija vai Padome;
- [..]
- c) “jauns atbalsts” ir atbalsts, t.i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, kas nav pastāvošs atbalsts, tostarp pastāvoša atbalsta grozījumi.”

[..]”

- 4 Regula Nr. 659/1999 ir atcelta ar Padomes Regulu (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.). Pēdējā minētajā tiesību aktā ir ietvertas tās pašas definīcijas, kuras ir minētas šā sprieduma iepriekšējā punktā.

Regula (EK) Nr. 794/2004

- 5 Komisijas Regulas (EK) Nr. 794/2004 (2004. gada 21. aprīlis), ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 659/1999[, ar kuru nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK Līguma 93. panta piemērošanai] (OV 2004, L 140, 1. lpp., un labojums – OV 2005, L 25, 74. lpp.), 4. pantā “Vienkāršota procedūra paziņošanai par dažām izmaiņām esošajā [pastāvošajā] atbalstā” ir paredzēts:

“1. [Regulas Nr. 659/1999] 1. panta c) punkta nolūkiem izmaiņas esošajā [pastāvošajā] atbalstā ir jebkādas pārmaiņas, izņemot pilnībā formāla vai administratīva rakstura izmaiņas, kas nevar ietekmēt novērtējumu par atbalsta pasākuma saderību ar kopējo tirgu. Tomēr esošas [pastāvošas] atbalsta shēmas sākotnējā budžeta palielinājumu par summu līdz 20 % apmērā neuzskata par esoša atbalsta izmaiņām.

2. Par šādām turpmāk minētām izmaiņām esošā [pastāvošā] atbalstā paziņo, izmantojot vienkāršoto paziņojuma veidlapu, kas iekļauta II pielikumā:

- a) atļautas atbalsta shēmas sākotnējā budžeta palielinājums par vairāk nekā 20 %;
- b) esošas atļautas atbalsta shēmas pagarinājums par laiku līdz sešiem gadiem ar budžeta palielinājumu vai bez tā;
- c) stingrāku kritēriju noteikšana atļautas atbalsta shēmas piemērošanai, atbalsta intensitātes samazinājums vai attaisnoto izdevumu samazinājums.

Komisija dara visu, kas tās spēkos, lai lēmumu par atbalstu, par kuru tai paziņots ar vienkāršoto paziņojuma veidlapu, pieņemtu viena mēneša laikā.

[..]”

Vācijas tiesību akti:

- 6 1991. gada 31. augustā federālās zemes noslēdza *Staatsvertrag für Rundfunk und Telemedien* (Valsts līgums par apraidi un elektroniskajiem medijiem) (*GBl.* 1991, 745. lpp.), pēdējo reizi grozīts ar 2015. gada 3. decembra 19. *Rundfunkänderungsstaatsvertrag* (Valsts līguma deviņpadsmitie grozījumi) (*GBl.* 2016, 126. lpp.) (turpmāk tekstā – “Sabiedriskās apraides valsts līgums”). Šā līguma 12. pants “Atbilstošs finansējums, finanšu izlīdzināšanas princips” ir formulēts šādi:

“(1) Finansējumam ir jānodrošina, lai sabiedriskā apraide spētu pildīt Konstitūcijā un likumos noteiktās funkcijas; tam jo īpaši ir jānodrošina sabiedriskās apraides uzturēšana un attīstība.

(2) Reģionālo raidorganizāciju savstarpējas finanšu izlīdzināšanas princips ir (*Arbeitsgemeinschaft der öffentlichrechtlichen Rundfunkanstalten der Bundesrepublik Deutschland (ARD)*) finanšu shēmas neatņemama sastāvdaļa; ar to jo īpaši tiek nodrošināts, ka tādas raidorganizācijas kā *Saarländischer*

Rundfunk (Zārlandes Raidorganizācija) un *Radio Bremen* (Brēmenes Radio) spēj pienācīgi pildīt savas funkcijas. Ar Finanšu izlīdzināšanu un tās pielāgošanu audiovizuālās licences maksai saistītie jautājumi tiek regulēti *Rundfunkfinanzierungsstaatsvertrag* (Valsts līgums par apraides finansēšanu).”

- 7 Saskaņā ar Sabiedriskās apraides valsts līguma 13. pantu “Finansējums”:

“Sabiedriskā apraide tiek finansēta no audiovizuālās licences maksas, ienākumiem no reklāmas u.c.; galvenais finansējuma avots ir audiovizuālās licences maksa. Pildot savas funkcijas, sabiedriskās apraides pakalpojuma sniedzējs nedrīkst piedāvāt maksas programmas vai maksas piedāvājumus; [..].”

- 8 Šā līguma 14. punktā “Sabiedriskās apraides pakalpojuma finansēšanas vajadzības” ir noteikts:

“(1) *Unabhängige Kommission zur Überprüfung und Ermittlung des Finanzbedarfs der Rundfunkanstalten* (Sabiedrisko raidorganizāciju finansiālo vajadzību noteikšanas un uzraudzības neatkarīgā komisija) regulāri pārskata un aprēķina sabiedriskās apraides pakalpojuma finansēšanas vajadzības atbilstoši saimnieciskuma un efektivitātes principiem, ievērojot racionalizācijas iespējas un pamatojoties uz nepieciešamā finansējuma pieprasījumiem, ko ir iesniegušas *ARD* ietilpstošās reģionālās raidorganizācijas, [*Zweites Deutsches Fernsehen (ZDF)*] un publisko tiesību subjekts *Deutschlandradio*.

(2) Finansiālās vajadzības tiek pārskatītas un izvērtētas, jo īpaši pamatojoties uz šādiem elementiem:

1. saskaņā ar Valsts līgumu atļauto esošu apraides programmu un televīzijas pārraižu konkurētspējīga uzturēšana visās federālajās zemēs (ar uzturēšanu saistītas vajadzības),
2. saskaņā ar federālo zemju tiesību aktiem atļauto jaunu programmu veidošana, dalība jaunos tehnoloģiskos apraides risinājumos, lai izveidotu un pārraidītu audiovizuālas programmas, kā arī iespēja organizēt jauna veida apraidi (ar attīstību saistītas vajadzības),
3. izmaksu izmaiņas kopumā un izmaksu izmaiņas tieši plašsaziņas līdzekļu jomā,
4. izmaiņas ieņēmumos no licences maksas, reklāmas u.c.,
5. kapitāla ieguldīšana, atlīdzība un izlietojums atbilstoši pārpalikumam, ko iegūst, ja *ARD* ietilpstošo reģionālo raidorganizāciju, *ZDF* un *Deutschlandradio* kopējie gada ieņēmumi pārsniedz kopējos izdevumus par tiem uzdotās funkcijas pildīšanai.

[..]

(4) Licences maksa tiek noteikta Valsts līgumā.”

- 9 Bādenes-Virtembergas federālajā zemē (Vācija) ar 2011. gada 18. oktobra *baden-württembergisches Gesetz zur Geltung des Rundfunkbeitragsstaatsvertrags* (Bādenes-Virtembergas likums, ar kuru tiek piemērots Valsts līgums par audiovizuālās licences maksu), kas pēdējo reizi ir grozīts ar 2015. gada 3. decembra Valsts līguma deviņpadsmitajiem grozījumiem 4. pantu (turpmāk tekstā – “Likums par audiovizuālās licences maksu”), tika īstenots Valsts līgums par audiovizuālās licences maksu, kurā ir paredzēts no 2012. gada 31. decembra atteikties no iepriekšējās abonentmaksas, ieviešot šo licences maksu. Šajā likumā ir noteikta iekasēšanas kārtība šim maksājumam, kurš no 2013. gada 1. janvāra ir obligāts visiem šīs maksas maksātājiem. Tā 1. pantā ir paredzēts:

“Audiovizuālās licences maksas mērķis ir nodrošināt sabiedriskajai apraidei pienācīgu finansējumu Sabiedriskās apraides valsts līguma 12. panta 1. punkta nozīmē un šī līguma 40. pantā noteikto uzdevumu izpratnē.

- 10 Likuma par audiovizuālās licences maksu 2. pants “Aplikšana ar audiovizuālās licences maksu privātajā sektorā” ir noteikts:

“(1) Privātajā sektorā visi mājokļi tiek aplikti ar audiovizuālās licences maksu, kas ir jāmaksā mājokļa valdītājam (licences maksas maksātājam).

(2) Par mājokļa valdītāju tiek uzskatīta ikviena pilngadīga persona, kas tajā dzīvo. Par mājokļa valdītāju ir uzskatāma ikviena persona, kas:

1. šajā mājokli ir deklarējusi savu dzīvesvietu saskaņā ar dzīvesvietas deklarēšanu regulējošām tiesību normām vai
2. ir norādīta kā īrnieks attiecīgā mājokļa īres līgumā.

[..]

(3) Ja audiovizuālās licences maksas maksātāji ir vairākas personas, tām šis maksājums ir jāveic solidāri atbilstoši *Abgabenordnung* (Nodokļu kodekss) 44. panta noteikumiem. [..]

(4) Audiovizuālās licences maksa nav jāmaksā personām, kuras saskaņā ar 1961. gada 18. aprīļa *Gesetz zu dem Wiener Übereinkommen* (Vīnes Konvencija par diplomātiskajiem sakariem) (*BGBI.* 1964 II, 957. lpp.) 2. pantu vai citiem līdzīgiem noteikumiem ir no tās atbrīvotas.”

- 11 Likuma par audiovizuālās licences maksu 10. pantā ir noteikts:

“(1) Ienākumi no audiovizuālās licences maksas iekasēšanas tiek nodoti reģionālajai raidorganizācijai un atbilstoši *Rundfunkfinanzierungsstaatsvertrag* (Valsts līgums par apraides finansēšanu) noteiktajā kārtībā – [*ZDF*], *Deutschlandradio*, kā arī *Landesmedienanstalt* (Reģionālā plašsaziņas līdzekļu organizācija) teritorijā, kurā atrodas licences maksas maksātāja mājoklis vai saimnieciskās darbības veikšanas vieta vai ir reģistrēts transporta līdzeklis.

[..]

(5) Neapmaksātās audiovizuālās licences maksas summu nosaka atbildīgā reģionālā raidorganizācija. [..]

(6) Neapmaksātās licences maksas parādi tiek piedzīti administratīvās izpildes kārtībā [..]

(7) Visas reģionālās raidorganizācijas uzņemas pildīt funkcijas, kas tām ir uzdotas ar šī valsts līguma noteikumiem, kā arī uzņemas ar to saistītās tiesības un saistības pilnībā vai daļēji ar reģionālo sabiedrisko raidorganizāciju sniegto pakalpojumu starpniecību, kas tiek īstenots, bez patstāvīgas tiesībspējas pildot valsts pārvades uzdevumu. Reģionālajai raidorganizācijai ir tiesības nodot trešajām personām veikt dažādus uzdevumus, kuri ir saistīti ar audiovizuālās licences maksas piedziņu un licences maksas maksātāju identificēšanu, kas notiek atbilstoši kārtībai, ko nosaka saskaņā ar 9. panta 2. punktu pieņemtajos noteikumos. [..]”

- 12 Tā kā administratīvā kārtībā veiktas piedziņas (“*Beitreibung*”) noteikumi attiecas arī uz federālo zemju kompetenci, Bādenes-Virtembergas federālā zeme šajā ziņā 1974. gada 12. martā ir pieņēmusi *Verwaltungsvollstreckungsgesetz für Baden-Württemberg*, *Landesverwaltungsvollstreckungsgesetz* (Bādenes-Virtembergas likums par piedziņu administratīvā kārtībā).

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

- 13 Prasītāji pamatlietā ir audiovizuālās licences maksas maksātāji (“Rundfunkbeitrag”), kuri šo maksājumu nebija pilnībā vai daļēji samaksājuši.
- 14 2015. un 2016. gadā SWR, attiecīgā reģionālā raidorganizācija, nosūtīja šī maksājuma parādniekiem izpildrakstus, lai uzsāktu laikposmā no 2013. gada janvāra līdz 2016. gada beigām neveikto maksājumu piedziņu.
- 15 Tā kā šī maksājuma parādnieki joprojām nebija samaksājuši minēto licences maksu, SWR, balstoties uz šiem izpildrakstiem, sāka parāda piespiedu piedziņu.
- 16 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka šie parādnieki cēla prasību pēc teritorijas piekritīgā tiesā, proti, *Amtsgericht Reutlingen* (Reutlingenes pirmās instances tiesa, Vācija), *Amtsgericht Tübingen* (Tībingenas pirmās instances tiesa, Vācija) un *Amtsgericht Calw* (Kalvas pirmās instances tiesa, Vācija), par piedziņas izpildes procedūras uzsākšanu pret viņiem.
- 17 *Amtsgericht Tübingen* (Tībingenas pirmās instances tiesa) apmierināja trīs prasības, kuras šajā tiesā bija cēlušī attiecīgie parādnieki. Savukārt *Amtsgericht Reutlingen* (Reutlingenes pirmās instances tiesa) un *Amtsgericht Calw* (Kalvas pirmās instances tiesa) celtās prasības tika noraidītas.
- 18 No Tiesai pieejamajiem lietas materiāliem izriet, ka katrs lietas dalībnieks, kuru prasības tika noraidītas, tiem nelabvēlīgos nolēmumus pārsūdzēja iesniedzējtiesā.
- 19 Šī tiesa, kura minētās lietas apvienoja, ir norādījusi, ka tiesvedības pamatlietā pamatā attiecas uz jautājumiem, kas ir saistīti ar nesamaksāto parādu piedziņas izpildes tiesībām, tomēr šie jautājumi esot cieši saistīti ar piemērojamo materiālo tiesību normām.
- 20 Iesniedzējtiesa uzskata, ka strīdus tiesību aktu normas neatbilstot Savienības tiesībām.
- 21 Pirmkārt, šī tiesa norāda, ka Vācijā sabiedriskā apraide tiek daļēji finansēta no audiovizuālās licences maksas. Šī licences maksa, par kuras neveikšanu likumā ir paredzēts naudas sods, principā ir jāmaksā ikvienai Vācijā dzīvojošai pilngadīgai personai, un Bādenes-Virtembergas federālajā zemē šī maksa tiek pārskaitīta sabiedriskajām raidorganizācijām SWR un ZDF. Minētā maksa esot uzskatāma par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē šīm raidorganizācijām, un par šo atbalstu esot jāpaziņo Komisijai saskaņā ar LESD 108. panta 3. punktu.
- 22 Šajā ziņā minētā tiesa uzsver, ka iepriekšējā audiovizuālā abonementmaksa, ar kuru bija aplikts uztvērējaparātūras valdījums, 2013. gada 1. janvārī tika būtiski grozīta pēc tam, kad stājās spēkā pienākums audiovizuālās licences maksu maksāt ikvienam mājokļa valdītājam. Tā atgādina, ka Komisija, veicot pastāvīgo pārskatu par dalībvalstīs pastāvošajām atbalsta shēmām saskaņā ar LESD 108. panta 1. punktu, ir pārbaudījusi Vācijas sabiedriskās apraides finansēšanas shēmu. Šajā ziņā no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka Komisijas 2007. gada 24. aprīļa Lēmumā C(2007) 1761, galīgā redakcija, saistībā ar valsts atbalstu E 3/2005 (ex CP 2/2003, CP 232/2002, CP 43/2003, CP 243/2004 un CP 195/2004) – *Die Finanzierung der öffentlich-rechtlichen Rundfunkanstalten in Deutschland (ARD/ZDF)* (turpmāk tekstā – “2007. gada 24. aprīļa lēmums”), kas attiecās uz šo shēmu, Komisija ir uzskatījusi, ka audiovizuālā abonementmaksa ir pastāvošs valsts atbalsts. Iesniedzējtiesa arī uzskata, ka, ņemot vērā ar Likumu par audiovizuālās licences maksu veiktās būtiskās izmaiņas šajā maksā, no kuras tiek finansēta apraide, par jauno finansēšanas shēmu esot bijis jāpaziņo. Turklāt, ar to izveidotais valsts atbalsts neesot saderīgs ar iekšējo tirgu atbilstoši LESD 107. panta 3. punktam.

- 23 Otrkārt, audiovizuālās licences maksa esot pretrunā Savienības tiesībām, jo ieņēmumi no šīs maksas tiekot izlietoti, lai ieviestu jaunu virszemes ciparu apraides sistēmu, proti, *DVB-T 2*, attiecībā uz kuru nav paredzēts, ka to varētu izmantot ārvalstu raidorganizācijas. Iesniedzējtiesas ieskatā, šī situācija esot līdzīga lietai Vācija/Komisija (C-544/09 P, nav publicēts, EU:C:2011:584), kurā tiesa ir taisījusi 2011. gada 15. septembra spriedumu attiecībā uz pāreju no analogās apraides uz ciparu apraidi.
- 24 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pamatlietā aplūkotais maksājums patiesībā esot pielīdzināms mērķnodoklim (*Zwecksteuer*). Iepriekš iekasētās audiovizuālās abonentmaksas aizstāšana ar individuālu audiovizuālu licenci esot sabiedriskās apraides finansēšanas sistēmas būtiskas izmaiņas. Proti, atšķirībā no iepriekšējās finansēšanas sistēmas šī maksājuma veicējs nesaņemot pretī individuālu labumu. Visi pilngadīgie iedzīvotāji, kuriem ir mājoklis Vācijā, šādā nodokļu jomai raksturīgā veidā piedaloties sabiedriskās apraides finansēšanā. Tas nozīmējot, ka to galvenokārt finansē valsts, kā tas izriet no Tiesas 2007. gada 13. decembra sprieduma lietā *Bayerischer Rundfunk* u.c. (C-337/06, EU:C:2007:786) nodibinātās judikatūras. Pašreizējā maksājuma shēma līdz ar to esot uzskatāma par nelikumīgu atbalstu, ar ko tiek paredzēts ieviest *DVB-T 2* sistēmu, ko finansē no nodokļa ieņēmumiem.
- 25 Treškārt, pateicoties šajā lietā aplūkotajiem tiesību aktiem, sabiedriskās apraides organizācijas gūstot virkni ekonomiska rakstura priekšrocību, kuras nav pieejamas privātajām raidorganizācijām, un šī ekonomiskā priekšrocība, ņemot vērā vispārējo pienākumu segt audiovizuālās licences maksu, veidojot valsts atbalstu. Šīs priekšrocības jo īpaši izrietot atkāpēs no vispārējiem noteikumiem, saskaņā ar kuriem sabiedriskajām raidorganizācijām tiek piešķirtas tiesības pašām izdot izpildrakstus, lai piespiedu kārtā piedzītu parādus. Šāda veida izpildrakstu izdošanas metode esot ātrāka, vienkāršāka un lētāka nekā parādu piedziņas process tiesā. Turklāt tas radot neērtības lietotājiem, jo šo parādnieku iespējas celt prasību un lūgt tiesu īstenot kontroli pirms izpildraksta izdošanas un izpildes esot vai nu izslēgtas, vai arī tās ir ārkārtīgi sarežģīti realizējamas.
- 26 Ceturtkārt, ar Likumu par audiovizuālās licences maksu, jo īpaši ar tā 2. un 3. pantu, tiekot apdraudēta Hartas 11. pantā un ECPAK 10. pantā paredzētā informācijas brīvība. Audiovizuālās licences maksa esot apzināti veidota kā šķērslis piekļūt jebkāda veida informācijai, ko pārraida ar satelīta, kabeļu vai mobilo telefonsakaru tīkla starpniecību. Audiovizuālās licences maksa privātpersonai esot jāveic neatkarīgi no tā, vai tā faktiski izmanto sabiedriskās apraides programmas.
- 27 Piektkārt, iesniedzējtiesas ieskatā, audiovizuālās licences maksa esot pretrunā tiesībām veikt uzņēmējdarbību. Ar to turklāt tiekot pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips un sieviešu diskriminācijas aizliegums. Attiecībā uz pēdējo argumentu iesniedzējtiesa uzsver, ka licences maksa esot jāmaksā par katru mājokli neatkarīgi no tajā dzīvojošo personu skaita, tādējādi minētās licences maksas apmērs, kas ir jāmaksā katrai pilngadīgai personai, būtiski atšķiroties no tā, cik daudzskaitlīga ir mājāsaimniecība. Vientuļie vecāki, pārsvarā sievietes, līdz ar to būšot nelabvēlīgākā situācijā nekā tās pilngadīgās personas, kuras daļa mājokli ar citām pilngadīgajām personām.
- 28 Šādos apstākļos *Landgericht Tübingen* (Tībingenas apgabaltiesa, Vācija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Likums par audiovizuālās licences maksu] nav saderīgs ar Savienības tiesībām tādēļ, ka atbilstoši tam kopš 2013. gada 1. janvāra no katras Vācijas Bādenes-Virtembergas federālajā zemē dzīvojošas pilngadīgas personas bez izņēmumiem sabiedrisko raidorganizāciju *SWR* un *ZDF* labā iekasētā licences maksa ir Savienības tiesībām neatbilstošs atbalsts, ar kuru tiek piešķirta priekšrocība tikai šīm raidorganizācijām, bet netiek piešķirta privātām raidorganizācijām? Vai LESD 107. un 108. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecībā uz Likumu par audiovizuālās licences maksu būtu bijusi jāsaņem Komisijas piekrišana un ka bez piekrišanas likums nav spēkā?
- 2) Vai LESD 107. un 108. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie attiecas uz Likumā par audiovizuālās licences maksu ietvertu tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru būtībā no katras Bādenē-Virtembergā dzīvojošas pilngadīgas personas bez izņēmumiem vienīgi sabiedrisko raidorganizāciju labā tiek

iekasēta maksa, jo šī maksa ir saistīta ar Savienības tiesībām neatbilstošu atbalstu, ar kuru tiek piešķirta priekšrocība un kuras mērķis ir tehnisku iemeslu dēļ izslēgt raidītājus no Savienības valstīm, ciktāl šie maksājumi tiek izmantoti, lai radītu konkurējošu apraides sistēmu (*DVB-T 2* monopolu), attiecībā uz kuru nav paredzēts, ka to varētu izmantot ārvalstu raidītāji? Vai LESD 107. un 108. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie attiecas ne tikai uz tiešām naudas piemaksām, bet arī uz citām ekonomiskām privilēģijām (tiesības izdot izpildes rakstu, tiesības rīkoties gan kā uzņēmumam, gan kā iestādei, labvēlīgākas situācijas radīšana, aprēķinot parādus)?

- 3) Vai ar vienlīdzīgas attieksmes principu un privileģējoša atbalsta aizliegumu ir saderīga situācija, kad, pamatojoties uz Bādenes-Virtembergas federālās zemes likumu, Vācijas televīzijas raidorganizācija, kam ir sabiedriska raksturs un kas ir izveidota kā iestāde, taču kas vienlaikus reklāmas tirgū konkurē ar privātām raidorganizācijām, tiek privileģēta iepretim privātajiem raidītājiem tādējādi, ka tai nav kā privātajiem konkurentiem saistībā ar saviem prasījumiem pret skatītājiem jāsaņem tiesas izdots izpildraksts, pirms tā var īstenot piespiedu izpildi, bet gan tā pati bez vēršanās tiesā var izdot izpildrakstu, kas tāpat piešķir tiesības veikt piespiedu izpildi?
- 4) Vai ar ECPAK 10. pantu un [...] Hartas 11. pantu ir saderīga situācija, kad dalībvalsts Bādenes-Virtembergas federālās zemes likumā ir paredzējusi, ka raidorganizācija, kas ir izveidota kā sabiedriska iestāde, var pieprasīt no ikvienas šīs raidorganizācijas teritorijā dzīvojošas pilngadīgas personas tādu maksājumu, par kura neveikšanu likumā ir paredzēts naudas sods, un ar ko ir paredzēts finansēt šīs raidorganizācijas darbību neatkarīgi no tā, vai šai pilngadīgajai personai vispār ir uztvērējaparātūra vai arī tā izmanto tikai citus, proti, ārvalstu vai citus, privātu raidorganizāciju kanālus?
- 5) Vai [Likums par audiovizuālās licences maksu], it īpaši 2. un 3. pants, ir saderīgs ar Savienības tiesībās paredzēto vienlīdzīgas attieksmes principu un diskriminācijas aizliegumu, ja iemaksa, kas katrai pilngadīgai personai bez izņēmumiem ir jāmaksā, lai finansētu sabiedrisko raidorganizāciju, vienuļa vecāka gadījumā, rēķinot uz personu, nozīmē, ka tai ir jāmaksā daudzkārt vairāk nekā personai, kas daļa mājokli ar citām pilngadīgām personām? Vai [Padomes Direktīva 2004/113/EK (2004. gada 13. decembris), ar kuru īsteno principu, kas paredz vienlīdzīgu attieksmi pret vīriešiem un sievietēm, attiecībā uz pieeju precēm un pakalpojumiem, preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu (OV 2004, L 373, 37. lpp.)] ir jāinterpretē tādējādi, ka tā attiecas arī uz strīdus iemaksu un ka pietiek ar netiešu nelabvēlīgākas situācijas radīšanu apstākļos, kad faktiski 90 % gadījumu lielāks slogs rodas sievietēm?
- 6) Vai [Likums par audiovizuālās licences maksu], it īpaši tā 2. un 3. pants, ir saderīgs ar Savienības tiesībās paredzēto vienlīdzīgas attieksmes principu un diskriminācijas aizliegumu, ja iemaksa, kas katrai pilngadīgai personai bez izņēmumiem ir jāmaksā, lai finansētu sabiedrisko raidorganizāciju, attiecībā uz personām, kurām ir nepieciešama otrā dzīvesvieta profesionālu apsvērumu dēļ, ir divas reizes lielāka nekā citu nodarbināto personu gadījumā?
- 7) Vai [Likums par audiovizuālās licences maksu], it īpaši tā 2. un 3. pants, ir saderīgs ar Savienības tiesībās paredzēto vienlīdzīgas attieksmes principu, diskriminācijas aizliegumu un tiesībām veikt uzņēmējdarbību, ja iemaksa, kas katrai pilngadīgai personai bez izņēmumiem ir jāmaksā, lai finansētu sabiedrisko raidorganizāciju, attiecībā uz privātpersonām ir reglamentēta tādējādi, ka Vācijas pilsonim vienādas uztveršanas iespējas gadījumā tieši pirms robežas ar ES kaimiņdalībvalsti ir jāveic iemaksa tikai atkarībā no dzīvesvietas atrašanās vietas, taču Vācijas pilsonim tieši otrpus robežai iemaksa nav jāveic, un tāpat ārvalstniekam ES pilsonim, kuram profesionālu apsvērumu dēļ uzņēmējdarbība ir jāveic tieši ārpus ES iekšējās robežas, iemaksa ir jāveic, taču tas nav jādara ES pilsonim pirms robežas, arī ja abas personas nav ieinteresētas Vācijas raidītāja uztveršanā?"

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

- 29 *SWR* uzskata, ka saskaņā ar atbilstošajām valsts procesuālajām tiesību normām iesniedzējtiesai, ko veido tiesnesis, kas lietu izskata vienpersoniski, esot bijusi šī procedūra jānodod izskatīšanai iesniedzējtiesas koleģiālam tiesas sastāvam, jo tiesnesim neesot tiesību vienpersoniski vērsties Tiesā ar lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu.
- 30 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka saskaņā ar LESD 267. panta otro daļu, ja kādas dalībvalsts tiesā ir ierosināts jautājums, par ko, iespējams, var tikt iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, šī tiesa, ja tā uzskata, ka ir vajadzīgs Tiesas lēmums par šo jautājumu, lai šī tiesa varētu taisīt spriedumu, var lūgt, lai Tiesa sniedz nolēmumu par šo jautājumu.
- 31 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka gan ar LESD 267. pantu ieviestā Tiesas un valsts tiesu sadarbības sistēmas darbība, gan Savienības tiesību pārākuma princips paredz, ka valsts tiesai ir jāspēj jebkurā tiesvedības brīdī, ko tā uzskata par piemērotu, uzdot Tiesai jebkādu prejudiciālu jautājumu, ko tā uzskata par vajadzīgu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 4. jūnijs, *Kernkraftwerke Lippe-Ems*, C-5/14, EU:C:2015:354, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 32 Turklāt ir jāatgādina, ka Tiesas kompetencē nav pārbaudīt, vai lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemts atbilstoši valsts tiesu iekārtas organizatoriskajiem un procesuālajiem noteikumiem (rikojums, 2018. gada 6. septembris, *Di Girolamo*, C-472/17, nav publicēts, EU:C:2018:684, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 33 Tādējādi *SWR* apgalvojumi, ka neesot ievērotas tiesu iekārtas darbību regulējošās valsts tiesību normas, nav pamats, lai liegtu iesniedzējtiesai vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu.
- 34 Līdz ar to lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par jautājumu pieņemamību

- 35 *SWR* un Vācijas valdība būtībā uzskata, ka lielākā daļa iesniedzējtiesas uzdotu jautājumu par Savienības tiesību interpretāciju esot pilnīgi nesaistīti ar pamatlietas faktiem vai tās priekšmetu un ka izvirzītā problēma esot hipotētiska. Šajā ziņā nozīme esot vienīgi tiem jautājumiem, kuri attiecas uz sabiedrisko raidorganizāciju priekšrocībām piespiedu izpildes jomā.
- 36 Jāatgādina, ka LESD 267. pantā noteiktās sadarbības starp Tiesu un valstu tiesām procedūras ietvaros tikai valsts tiesa, kura izskata strīdu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir tā, kas, ņemot vērā lietas īpatnības, izvērtē gan to, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir vajadzīgs, lai šī tiesa varētu taisīt spriedumu, gan to, cik atbilstīgi ir Tiesai uzdotie jautājumi. Tādēļ, ja vien uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir jālemj (spriedums, 2017. gada 26. jūlijs, *Persidera*, C-112/16, EU:C:2017:597, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 37 Tomēr Tiesa nevar lemt par valsts tiesas uzdotu jautājumu, ja šī Savienības tiesību interpretācija acīmredzami nav saistīta ar pamatlietas faktiem vai tās priekšmetu, ja problēma ir hipotētiska vai arī ja Tiesas rīcībā nav ziņu par faktiskajiem vai juridiskajiem apstākļiem, kas ir nepieciešami, lai sniegtu nolēmumu par uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2008. gada 31. janvāris, *Centro Europa 7*, C-380/05, EU:C:2008:59, 53. punkts).

- 38 Jāatgādina, ka nepieciešamība veikt valsts tiesai noderīgu Savienības tiesību interpretāciju prasa, lai valsts tiesa stingri ievērotu attiecībā uz lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturu izvirzītās prasības, kuras ir skaidri noteiktas Tiesas Reglamenta 94. pantā un par kurām iesniedzējtiesai ir jābūt informētai (spriedums, 2017. gada 26. jūlijs, *Persidera*, C-112/16, EU:C:2017:597, 27. punkts). Šīs prasības turklāt ir atgādinātas Tiesas Ieteikumos valsts tiesām par prejudiciālās tiesvedības ierosināšanu (OV 2018, C 257, 1. lpp.).
- 39 Tātad, kā noteikts Reglamenta 94. panta c) punktā, pašā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu noteikti ir jāietver to iemeslu izklāsts, kas likuši iesniedzējtiesai šaubīties par noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju vai spēkā esamību, kā arī saikne, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un pamatlītai piemērojamajiem valsts tiesību aktiem. Ir arī nepieciešams, kā paredzēts Reglamenta 94. panta a) punktā, lai pašā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu tostarp būtu ietverts vismaz to faktu izklāsts, uz kuriem ir balstīti jautājumi. Atbilstoši Tiesas judikatūrai šāda precizitātes prasība ir īpaši svarīgas konkurences jomā, ko raksturo sarežģītas faktiskās un tiesiskās situācijas (spriedums, 2017. gada 26. jūlijs, *Persidera*, C-112/16, EU:C:2017:597, 28. un 29. punkts).
- 40 Šajā lietā, pirmkārt, uzdodama pirmo un trešo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, kāda ir Tiesas interpretācija par LESD 107. un 108. pantu, lai noteiktu, vai ar Likumu par audiovizuālās licences maksu veiktais grozījums Vācijas sabiedriskās apraides finansēšanas shēmā ir bijis jāpaziņo Komisijai saskaņā ar LESD 108. panta 3. punktu, un vai saskaņā ar LESD 107. un 108. pantu šāda shēma netiek pieļauta.
- 41 Pirmām kārtām atšķirībā no *SWR* un Vācijas valdības apgalvotā apstākļi, ka pamatlītas attiecas uz audiovizuālās licences maksas piedziņu, neizslēdz to, ka iesniedzējtiesai nākas interpretēt un piemērot LESD 107. panta 1. punktā paredzēto atbalsta jēdzienu, jo īpaši nolūkā noskaidrot, vai uz šo audiovizuālās licences maksu ir vai nav jāattiecinā LESD 108. panta 3. punktā paredzētā iepriekšējās kontroles procedūru, un, ja nepieciešams, pārbaudīt, vai attiecīgā dalībvalsts šo pienākumu ir izpildījusi.
- 42 Proti, no tieši piemērojamā LESD 108. panta 3. punkta izriet, ka valstu tiesām ir jānodrošina indivīdiem, ka atbilstoši valsts tiesībām tiek izdarīti visi secinājumi no šī noteikuma pārkāpuma gan saistībā ar izpildes aktu spēkā esamību, gan saistībā ar tāda finanšu atbalsta atgūšanu, kas ir piešķirts, pārkāpjot šo tiesību normu vai neievērojot iespējamus pagaidu pasākumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1996. gada 11. jūlijs, *SFEI u.c.*, C-39/94, EU:C:1996:285, 39. un 40. punkts; 2015. gada 16. aprīlis, *Trapeza Eurobank Ergasias*, C-690/13, EU:C:2015:235, 52. punkts, kā arī 2015. gada 11. novembris, *Klausner Holz Niedersachsen*, C-505/14, EU:C:2015:742, 23. un 24. punkts).
- 43 Turklāt Tiesa ir kompetenta iesniedzējtiesai sniegt visus Savienības tiesību interpretācijai vajadzīgos norādījumus, kas tai ļautu izvērtēt valsts pasākuma atbilstību šīm tiesībām, lai pieņemtu nolēmumu tās izskatāmajā lietā. Valsts atbalsta jomā Tiesa var iesniedzējtiesai iesniegt interpretācijas norādes, lai tā varētu noteikt, vai valsts pasākums var tikt kvalificēts kā valsts atbalsts Savienības tiesību izpratnē (spriedums, 2010. gada 10. jūnijs, *Fallimento Traghetti del Mediterraneo*, C-140/09, EU:C:2010:335, 24. punkts) un, ja nepieciešams, vai šis pasākums ir uzskatāms par jaunu vai pastāvošu atbalstu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 19. marts, *OTP Bank*, C-672/13, EU:C:2015:185, 60. punkts).
- 44 Tādējādi, ņemot vērā pamatlītu priekšmetu, nav konstatējams, ka pirmais un trešais jautājums acīmredzami nebūtu atbilstoši, ciktāl tie attiecas uz LESD 107. un 108. panta interpretāciju.
- 45 Otrām kārtām ir jākonstatē, ka, uzdodama otrā jautājuma pirmo daļu, iesniedzējtiesa jo īpaši vēlas noskaidrot, vai strīdus audiovizuālās licences maksa ir saderīga ar LESD 107. un 108. pantu, ciktāl šī licences maksa liecina par to, ka pastāv valsts atbalsts, ko izmanto, lai radītu *DVB-T* 2 standartam atbilstošu konkurējošu apraides veidu, attiecībā uz kuru nav paredzēts, ka to varētu izmantot citu Savienības dalībvalstu raidorganizācijas.

- 46 Tomēr lēmumā lūgt prejudiciālu nolēmumu nav ietverti faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas ļautu Tiesai sniegt lietderīgu atbildi uz šajā ziņā uzdotajiem jautājumiem. Proti, lai arī šī tiesa ir izklāstījusi, ka audiovizuālās licences maksa ļauj šīs shēmas finansējumu saņemt vienīgi raidorganizācijām Vācijā, šī tiesa nav precizējusi ne šīs sistēmas finansēšanas nosacījumus, ne iemeslus, kādēļ citas raidorganizācijas būtu izslēgtas no šīs shēmas izmantošanas.
- 47 Tādēļ otrā jautājuma pirmā daļa ir nepieņemama. Savukārt pirmais, otrais un trešais jautājums pārējā daļā ir jāatzīst par pieņemamiem.
- 48 Otrkārt, uzdodama ceturto līdz septīto jautājumus, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, kāda ir Tiesas interpretācija par Hartas 11. pantā un ECPAK 10. pantā paredzēto vārda un informācijas brīvību, Direktīvas 2004/113 noteikumiem, vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principiem, kā arī tiesībām veikt uzņēmējdarbību.
- 49 Tomēr jākonstatē, ka minētā tiesa nav sniegusi nekādu paskaidrojumu par saikni, ko tā saskata starp šīm Savienības tiesību normām, uz kurām attiecas uzdotie jautājumi, un pamatlietā piemērojamajiem valsts tiesību aktiem. Tā jo īpaši nav sniegusi nekādu informāciju, kas ļautu uzskatīt, ka pamatlietā minētās personas būtu kādā no situācijām, kas ir izklāstītas minētajos jautājumos.
- 50 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamats prejudiciāla jautājuma uzdošanai ir nevis konsultatīva viedokļa izteikšana par vispārīgiem vai hipotētiskiem jautājumiem, bet gan vajadzība faktiski iztiesāt lietu, kas saistīta ar Savienības tiesībām (spriedums, 2016. gada 21. decembris, *Sverige* un *Watson* u.c., C-203/15 un C-698/15, EU:C:2016:970, 130. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 51 Līdz ar to trešais līdz septītais jautājums ir nepieņemami.
- 52 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apstākļus, tikai pirmais jautājums, otrā jautājuma otrā daļa un trešais jautājums ir atzīstami par pieņemamiem.

Par lietas būtību

Par pirmo jautājumu

- 53 Iesākumā ir jāatgādina, kā to secinājumu 45. punktā ir uzsvēris ģenerālvokāts, ka šajā lietā nav strīda par to, ka ar Likumu par audiovizuālās licences maksu tiek grozīts pastāvošs atbalsts Regulas Nr. 659/1999 1. panta c) punkta izpratnē.
- 54 Šādos apstākļos ir jāsaprot, ka, uzdodama pirmo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 659/1999 1. panta c) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds dalībvalsts sabiedriskās apraides finansēšanas shēmas grozījums kā pamatlietā aplūkotais – valdījumā esoša uztvērējaparātūras aplikšana ar abonentmaksu tiek aizstāta ar audiovizuālās licences maksu, ar ko apliek apdzīvotu mājokli vai izmantotu saimnieciskās darbības veikšanas vietu, – ir uzskatāms par pastāvoša atbalsta izmaiņām šī noteikuma izpratnē, par kuru ir jāziņo Komisijai saskaņā ar LESD 108. panta 3. punktu.
- 55 Jāatgādina, ka Regulas Nr. 794/2004 4. panta 1. punkta pirmajā teikumā ir noteikts, ka Regulas Nr. 659/1999 1. panta c) punkta nolūkiem izmaiņas pastāvošajā atbalstā ir jebkādas pārmaiņas, izņemot pilnībā formāla vai administratīva rakstura izmaiņas, kas nevar ietekmēt novērtējumu par atbalsta pasākuma saderību ar iekšējo tirgu. Šajā ziņā Regulas Nr. 794/2004 4. panta 1. punkta otrajā teikumā ir norādīts, ka pastāvošas atbalsta shēmas sākotnējā budžeta palielinājumu par summu līdz 20 % apmērā neuzskata par pastāvoša atbalsta izmaiņām.

- 56 Lai sniegtu iesniedzējtiesai lietderīgu atbildi, ir jānoskaidro, vai Likuma par audiovizuālās licences maksu grozījums, – ciktāl ar to ir mainīta apliekamības bāze maksājumam, kura mērķis ir finansēt sabiedrisko apraidi Vācijā, un ir noteikts, ka šis maksājums ir jāmaksā vairs nevis tādēļ, ka valdījumā atrodas uztvērējaparātūra, bet gan tādēļ, ka tiek apdzīvots mājoklis, – ir uzskatāms par pastāvoša atbalsta grozījumu šā sprieduma iepriekšējā punktā minēto noteikumu izpratnē.
- 57 Šī jautājuma pamatmērķis ir noskaidrot, vai Likuma par audiovizuālās licences maksu pieņemšana ir uzskatāma par būtiskām izmaiņām pastāvošajā atbalstā, uz kuru attiecas 2007. gada 24. aprīļa lēmums, vai arī ar šo likumu ir izdarītas vienīgi formāla vai administratīva rakstura izmaiņas, kas nevar ietekmēt novērtējumu par atbalsta pasākuma saderību ar iekšējo tirgu.
- 58 Kā to Tiesai iesniegtajos apsvērumos ir norādījusi gan SWR, gan Vācijas valdība, Zviedrijas valdība un arī Komisija un kā tas turklāt izriet no Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos ietvertās informācijas, audiovizuālās abonentmaksas aizstāšana ar audiovizuālās licences maksu attiecas uz tādām izmaiņām 2007. gada 24. aprīļa lēmumā aplūkotajā atbalstā, kas nav uzskatāmas par būtiskām.
- 59 Faktiski, grozot audiovizuālās licences maksas apliekamību, nav skarti Vācijas sabiedriskās apraides finansēšanas shēmas pamatelementi, kurus Komisija ir izvērtējusi 2007. gada 24. aprīļa lēmuma kontekstā.
- 60 Tā, pirmkārt, šajā lietā nav strīda, ka ar Likumu par audiovizuālās licences maksu nav grozīts Vācijas sabiedriskās apraides finansēšanas shēmas mērķis, paredzot ar audiovizuālās licences maksu, gluži tāpat kā ar audiovizuālo abonentmaksu, finansēt sabiedrisko apraidi.
- 61 Otrkārt, šajā lietā nav strīda arī par to, ka ieguvēji no šīs shēmas ir tie paši, kas iepriekš.
- 62 Treškārt, no Tiesas sēdes debatēs izskanējušās informācijas neizriet, ka ar Likumu par audiovizuālās licences maksu būtu grozīts sabiedriskajām raidorganizācijām uzticētais sabiedrisko pakalpojumu uzdevums vai šo raidorganizāciju, kuras ir tiesīgas saņemt subsīdijas no audiovizuālās licences maksas, darbības.
- 63 Ceturtkārt, ar Likumu par audiovizuālās licences maksu ir grozīta šīs licences maksas apliekamība.
- 64 Tomēr pirmām kārtām, kā to jo īpaši ir izklāstījusi kā SWR, tā Vācijas valdība un arī Komisija, pamatlietā aplūkotā grozījuma mērķis būtībā ir vienkāršot audiovizuālās licences maksas iekasēšanas nosacījumus, ņemot vērā, ka ir attīstījušās tehnoloģijas, ar kurām ir iespējams uztvert sabiedrisko raidorganizāciju pārraidītās programmas.
- 65 Otrām kārtām, kā to Tiesai iesniegtajos apsvērumos ir uzsvērusi Vācijas valdība un Komisija un kā to secinājumu 55. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, audiovizuālās abonentmaksas aizstāšana ar audiovizuālās licences maksu nenozīmē, ka ir būtiski pieauguši sabiedrisko raidorganizāciju ienākumi, ar ko paredzēts segt izdevumus saistībā ar tām uzticēto sabiedriskā pakalpojuma funkciju pildīšanu.
- 66 Šādos apstākļos, ņemot vērā Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos ietverto informāciju, nav pierādīts, ka Likuma par audiovizuālās licences maksu rezultātā būtu veiktas būtiskas izmaiņas Vācijas sabiedriskās apraides finansēšanas shēmā, par kuru pieņemšanu būtu jāziņo Komisijai saskaņā ar LESD 108. panta 3. punktu.
- 67 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz pirmo prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 659/1999 1. panta c) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādas izmaiņas dalībvalsts sabiedriskās apraides finansēšanas shēmā kā pamatlietā aplūkotais grozījums, ar kuru audiovizuālā abonentmaksu, ar ko apliek valdījumā esošu uztvērējaparātūru, tiek aizstāta ar audiovizuālās licences maksu, ar ko

apliek apdzīvotu mājokli vai izmantotu saimnieciskās darbības veikšanas vietu, šī noteikuma izpratnē nav uzskatāmas par pastāvoša atbalsta izmaiņām, par kurām ir jāziņo Komisijai saskaņā ar LESD 108. panta 3. punktu.

Par otrā jautājuma otro daļu un trešo jautājumu

- 68 Ar otrā jautājuma otro daļu un trešo jautājumu, kuri ir jāanalizē kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai LESD 107. un 108. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais, ar kuru sabiedriskai raidorganizācijai, atkāpjoties no vispārējiem noteikumiem, tiek uzticētas pilnvaras pašai piespiestu kārtā piedzīt nesamaksātos audiovizuālās licences maksas parādus.
- 69 Šajā ziņā, kā to savos Tiesai iesniegtos apsvērumos ir uzsvērusi SWR un Vācijas valdība, Komisija, veicot pārbaudi par sabiedriskās apraides finansēšanas shēmu un jo īpaši par šo maksājumu, 2007. gada 24. aprīļa lēmuma kontekstā jau ir ņēmusi vērā šīs publiskās varas prerogatīvas, kuras sabiedriskās raidorganizācijas īsteno audiovizuālās licences maksas piedziņas jomā. Ņemot vērā šo lēmumu, minētās prerogatīvas, kuru konkrētais mērķis ir piedzīt minēto maksājumu, ir jāuzskata par to veidojoša pastāvoša atbalsta neatņemamu sastāvdaļu.
- 70 Tā, kā to secinājumu 87. punktā ir norādījis ģenerālvokāts, ar Likumu par audiovizuālās licences maksu nekādas izmaiņas šajās prerogatīvās netiek ieviestas.
- 71 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka ar Likumu par audiovizuālās licences maksu netiek ietekmēts Komisijas 2007. gada 24. aprīļa lēmumā ietvertais vērtējums attiecībā uz minētajām prerogatīvām.
- 72 Turklāt, kā to Komisija ir norādījusi rakstveida apsvērumos un ģenerālvokāts ir norādījis secinājumu 84. punktā, publiskās varas prerogatīvas, kuras sabiedriskās raidorganizācijas īsteno audiovizuālās licences maksas piedziņas jomā, ir nesaraujami saistītas ar tiem uzticēto sabiedriskā pakalpojuma sniegšanas funkciju.
- 73 Tādējādi uz otrā jautājuma otro daļu un trešo jautājumu ir jāatbild, ka LESD 107. un 108. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais, ar kuru sabiedriskai raidorganizācijai, atkāpjoties no vispārējiem noteikumiem, tiek uzticētas pilnvaras pašai piespiestu kārtā piedzīt nesamaksātos audiovizuālās licences maksas parādus.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 74 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtnā palāta) nospriež:

- 1) **Padomes Regulas Nr. 659/1999 (1999. gada 22. marts), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108.] panta piemērošanai, 1. panta c) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādas izmaiņas dalībvalsts sabiedriskās apraides finansēšanas shēmā kā pamatlietā aplūkotais grozījums, ar kuru audiovizuālā abonementmaksas, ar ko apliek valdījumā esošu uztvērējaparātūru, tiek aizstāta ar audiovizuālās licences maksu, ar ko apliek apdzīvotu mājokli vai izmantotu saimnieciskās darbības veikšanas vietu, šī noteikuma izpratnē nav uzskatāmas par pastāvoša atbalsta izmaiņām, par kurām ir jāziņo Komisijai saskaņā ar LESD 108. panta 3. punktu.**

- 2) LESD 107. un 108. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkots, ar kuru sabiedriskai raidorganizācijai, atkāpjoties no vispārējiem noteikumiem, tiek uzticētas pilnvaras pašai piespiedu kārtā piedzīt nesamaksātos audiovizuālās licences maksas parādus.

[Paraksti]